

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.202 van 20 december 2001
in de zaak A. 98.459/VII-24.223**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat G. VERGAUWE,
 kantoor houdende te 9940 EVERGEM,
 Belzeelsestraat 40

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 16 december 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2000;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 7, §2 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 3 juli 2000 en verklaarde zich op 4 juli 2000 vluchteling.

1.2. Op 4 augustus 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 november 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene, XXX staatsburger van R. origine, verliet haar land op 27 juni 2000. In het gezelschap van haar zus S. N. (OV 4.972.733) en haar dochter reisde zij richting België, waar zij op 4 juli 2000 de status van vluchteling.(sic)

Betrokkene verklaarde tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij omwille van haar R. afkomst werd vervolgd in XXX. In april 1999 werd betrokkene ontslagen omwille van haar R. afkomst. Op 22 juni 1999 besloot betrokkene bij haar zus N. in trekken. Op 15 maart 2000 werd er dan bij haar zus ingebroken. De politie stelde een proces-verhaal op en de twee XXX die betrokkene en haar (zus) N. van deze inbraak verdachten werden, twee dagen later, aangehouden. Sindsdien ontvingen betrokkene en haar zus N. dreigementen van familieleden van deze twee XXX: de auto van haar zus werd in brand gestoken en ze kregen verschillende keren dreigtelefoons. Hierop legde betrokkene opnieuw klacht neer bij de politie, maar de bedreigingen hielden niet op. Op 23 juni 2000 liet de rechtbank weten dat hun zaak op 3 juli 2000 zou behandeld worden.

De volgende dag werd betrokkene dochter dan ontvoerd. De ontvoerders eisten in ruil voor de vrijlating van haar dochter dat zij en haar zus niet zouden getuigen in de rechtszaak tegen de XXX. Betrokkene besloot hierop (te) haar land te verlaten en kreeg op die manier haar dochter terug. Betrokkene legde tijdens haar interview volgende documenten neer: haar identiteitskaart, haar rijbewijs, de geboorteakte van haar dochter N. en twee scheidingsaktes.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en die van haar zus S. N., inzake enkele cruciale feiten in haar vluchtrelaas, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Ten eerste verklaarde betrokkene zus tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er op 15 maart 2000 in haar huis werd binnengebroken. Ze gaf een beschrijving van de dader, die haar altijd grof behandelde op de markt, aan de politie. Drie dagen later kwam deze verdacht(e) te samen met zijn zonen naar betrokkene flat. Ze bedreigden er betrokkene en haar zus (DVZ, p. 16). Terwijl betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat er op 15 maart 2000 in het huis werd ingebroken. Twee dagen later hield de politie twee mannen aan, die betrokkene en haar zus als verdachten hadden aangeduid. De volgende dag kwamen er dan zes familieleden van die gearresteerde mannen bij hen thuis. Ze dreigden ermee de flat in brand te steken als hun verwanten niet zouden vrijkomen (DVZ, p. 13-14). Ten tweede verklaarde betrokkene zus tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 23 maart 2000 (vijf dagen nadat de verdachte en zijn zonen hen waren kwamen bedreigen) haar auto in brand werd gestoken. Nog diezelfde nacht vond de politie de dader, het bleek de verdachte van de inbraak in haar flat te zijn (DVZ, p. 16). Betrokkene beweerde dan weer dat drie dagen nadat familieleden hen kwamen bedreigen, de auto van haar zus in brand werd gestoken. De politie kon de dader arresteren. Het bleek één van de zes familieleden te zijn die hen waren komen bedreigen (DVZ, p. 14). Verder verklaarde betrokkene dat zij en haar zus veelvuldig werden vervolgd door XXX omwille van haar afkomst (DVZ, p. 12-16). Deze door betrokkene aangehaalde systematische vervolging door de etnisch-XXX bevolking stemt niet overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport XXX van de Immigratieabtenaar (sic) Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie XXX Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de R. bevolkingsgroep. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat de hogere XXX autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van R. afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Betrokkene zou volgens haar verklaringen hulp gekregen hebben van de XXX autoriteiten. Haar zaak zou immers door de rechtbank worden behandeld (DVZ, p. 15). Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging op geen bescherming van de XXX overheid kunnen rekenen. Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat inzake de asielaanvraag van betrokkene zus, die zich grotendeels op dezelfde feiten baseert, op basis van de bedrieglijke aard van haar verklaringen een negatieve beslissing werd genomen.

Door bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enige geloofswaarde te hechten aan betrokkene asielrelaas en kan aldus in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De neergelegde documenten zijn niet van die aard om hetgeen hierboven werd uiteengezet te doen wijzigen.

Daar de motieven die aan de grondslag liggen van betrokkene vertrek naar België bedrieglijk zijn, acht de Commissaris-generaal het niet nodig om betrokkene nog te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigerings besluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat zowel de eerste als de tweede verwerende partij opwerpen dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat dit nadeel niet duidelijk blijkt uit het verzoekschrift; dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij het nadeel als volgt omschrijft:

"(...)
Uit de elementen van het dossier blijkt dat het leven van betrokkene in XXX ernstig in gevaar is.
(...)
Het weze duidelijk dat hetgeen gebeurd is en nog zou kunnen gebeuren een ernstig gevaar inhoud(t) voor het leven van verzoekster. Zoals reeds hoger gesteld, komt haar persoonlijke integriteit in het gedrang en is het voor verzoekster volstrekt onmogelijk om de bescherming van het openbaar gezag in te roepen te harer verdediging.
(...)";

3.3. Overwegende dat luidens artikel 3, 5° van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kan aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat deze bepaling zo dient te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan; dat het de Raad van State immers moet mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en dat het voor de tegenpartijen moet mogelijk zijn, om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen;

dat de verzoekende partij derhalve gegevens dient aan te voeren die, enerzijds, wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die, anderzijds, wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat vage en algemene beweringen of al te summiere uiteenzettingen niet kunnen leiden tot het aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

3.4. Overwegende dat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beantwoordt aan de hierboven omschreven vereiste van precisie en nauwkeurigheid; dat de uiteenzetting van het nadeel, zoals door de verzoekende partij geformuleerd, te algemeen en te summier is; dat de in het verzoekschrift weergegeven uiteenzetting van het moeilijk te herstellen nadeel niet voldoet aan hetgeen wordt bepaald in artikel 3, 5° van voormeld koninklijk besluit;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.